

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/140/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317201229
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1317201229.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: H. N. , narodená dňa X.XX.XXXX, trvale bytom I., H. č. XXXX/X, zastúpená spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, Trnava, Hlavná č. 31, za ktorú koná JUDr. Maroš Prosman, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Bratislava, Pribinova č. 25, o zaplatenie sumy X.XXX,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 3. októbra 2017, č.k. 11 Csp 5/2017-38, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 3. októbra 2017, č.k. 11 Csp 5/2017-38,
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 3.10.2017, č.k. 11 Csp 5/2017-38, I., žalobu zamietol; II. žalobkyňu uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 31.1.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy X.XXX,- € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa žalobu dôvodila tým, že dňa 19.6.2015 uzavrela so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako fyzická osoba, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru, a preto sa na ňu vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa jej názoru je nepochybné, že žalovanému plnila pravidelnými mesačnými splátkami, zaplatila celkovo sumu X.XXX,- €, pričom istina záväzku predstavuje sumu X.XXX,- €. Podľa jej názoru v zmluve o úvere, na základe ktorej žalovaný plnenie prijímal, absentujú základné náležitosti spotrebiteľského úveru, zmluva je v rozpore s niekoľkými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože v nej absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, o rozdelení splátok na istinu a úrok a iné poplatky, a aj adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Z uvedeného dôvodu treba spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil v celkovej výške X.XXX,- €, pretože získal majetkový prospech plnením bez právneho úkonu; žalovaný jej odmietol získané bezdôvodné obohatenie vydať. Ako dôkazy označila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, dohodu o plnení v splátkach a predžalobnú výzvu.

2. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, oboznámil sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav. Strany sporu uzavreli dňa 19.6.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobkyňu poskytnúť úver vo výške X.XXX,- € s tým, že žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu (XXX,- €), úrok; celkovo mala zaplatiť sumu X.XXX,- €. Zmluvné strany sa dohodli, že termín konečnej splatnosti úveru nastane 19.6.2016, žalobkyňa zobrala na vedomie, že výška priemernej RPMN je 30,13 %. V rovnaký deň ako strany sporu uzavreli uvedenú zmluvu, zároveň uzavreli dohodu o plnení v splátkach ku zmluve o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala uhradiť celkovú čiastku X.XXX,- € v 12 mesačných splátkach po XXX,- €. Nebolo sporné, že žalobkyňa žalovanému zaplatila celkovo sumu X.XXX,- €.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 451 Občianskeho zákonníka, § 132 C.s.p., a dôvodil tým, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré poskytla žalovanému, možno považovať za bezdôvodné obohatenie. Poukázal na to, že v občianskom súdnom konaní sporového charakteru spočíva dôkazné bremeno na strane sporu, ktorá je v právnom postavení žalobcu, čo znamená, že žalobkyňa je povinná označiť, respektíve predložiť, všetky dôkazy, ktorými by sa preukázali ňou tvrdené skutočnosti osvedčujúce jej nárok. Ak svoju dôkaznú povinnosť splní iba tak, že tvrdenia sa napokon nepreukážu, znamená to, že dôkazné bremeno neuniesla. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu. Uviedol, že žalobkyňa požadovala vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške X.XXX,- €, čo predstavovalo úroky a poplatok v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže považovala úver za bezúročný a bez poplatkov, respektíve zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovala za absolútne neplatnú. Súd prvej inštancie konštatoval, že uzatvretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval za platnú, obsahujúcu všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože v nej bol obsiahnutý termín konečnej splatnosti úveru a bola len vôľa žalobkyne, že uzavrela so žalovaným aj zmluvu o plnení v splátkach, v zmysle ktorej sa zaviazala zaplatiť celkovú sumu v mesačných splátkach. Zmluva obsahovala aj celkovú výšku spotrebiteľského úveru, RPMN a celkovú čiastku, ktorú mala ako spotrebiteľka zaplatiť. Žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia, že zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti.

3.2. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 C.s.p. a žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania v plnej výške, nakoľko mal žalovaný vo veci úspech v celom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. e/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkla súdu prvej inštancie, že nevykonal ňou navrhnutý dôkaz, a to štatistiku Národnej banky Slovenskej republiky o priemerných úrokových mierach z úverov obchodných bánk, pričom v žalobe poukázala na neprímeranú výšku úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru (68,50 %), na základe čoho mohol prvoinštančný súd prejudiciálne posúdiť absolútnu neplatnosť dojednania zmluvy o úrokovej sadzbe pre jej rozpor s dobrými mravmi a priznať jej uplatnený nárok. Súd prvej inštancie ani neuviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prečo k vykonaniu uvedeného dôkazu nepristúpil, keď práve vykonanie tohto dôkazu malo preukázať existenciu skutočnosti relevantnej pre právne posúdenie jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia prijatého žalovaným z neplatného právneho úkonu pre rozpor výšky úrokovej sadzby s dobrými mravmi. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci dôvodila tým, že prvoinštančný súd nesprávne interpretoval ustanovenie § 132 C.s.p., keď vyvodil, že má povinnosť preukazovať právnu otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ale s týmto sa musí vysporiadať súd sám pri predbežnom posúdení a prihliadnuť na ňu ex offio inými dôkazmi ako obsahom samotnej zmluvy. V žalobe označila všetky dôkazy, ktorými preukazovala existenciu zmluvy a jej špecifikáciu, k výške úrokovej sadzby poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Cdo 1/2009. Namietla, že prvoinštančný súd sa vôbec nevysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa neplatnosti časti dojednania zmluvy o zmluvnom úroku pre rozpor s dobrými mravmi, pričom ani neodôvodnil odklon od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ktoré obdobnú výšku úrokovej sadzby opakovane posúdili ako neprijateľnú, v rozpore s dobrými mravmi a v odôvodnení napadnutého rozsudku iba skonštatoval, že uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval za platnú. Taktiež poukazovala na nesprávne uvedenú ročnú priemernú mieru nákladov (RPMN) v zmluve z dôvodu, že úroková sadzba je vo výške 68,86 %, RPMN vo výške 28 % a v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp.zn. 10 Co 672/2014. Prvoinštančný súd sa však vôbec nezaoberal nesprávne uvedenou výškou RPMN, neaplikoval z neznámych dôvodov ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z., ani jeho neaplikáciu neodôvodnil, čím porušil základný princíp zákonnosti a právnej istoty. Výšku RPMN namietala v žalobe, čo riadne vyargumentovala. Záverom uviedla, že namietala aj absenciu ďalšej zákonnej náležitosti zmluvy, ktorou je adresa na doručovanie reklamácie a sťažnosti s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 8 C 150/2014, s čím sa taktiež súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal. Odvolaciemu súdu preto navrhla zmeniť napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu a jej žalobe v celom rozsahu vyhovieť, prípadne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie; žiadala trovy konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa plne stotožňuje s výrokmi napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým

zisteniam a vec aj správne právne posúdil. K námietke žalobkyne ohľadne absencie zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to adresy veriteľa na podanie reklamácie, poukázal na adresu sídla, ktorú uvádza v hlavičke zmluvy a na rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 23.1.2018, sp.zn. 27 Csp 136/2017, ktorý konštatoval, že v záhlaví zmluvy je jednoznačne veriteľ identifikovaný obchodným menom, sídlom a IČO-m, že náležitosť úverovej zmluvy je v zmysle zákona riadne splnená. Ak by spotrebiteľ chcel uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu, mohol nahliadnuť do úverovej zmluvy a obrátiť sa na veriteľa na jeho adrese sídla. Nemožno teda považovať uvedené v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Dodal, že predmetná zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti podľa platných právnych predpisov účinných v čase uzavretia zmluvy, z dôvodu ktorého s tvrdeniami žalobkyne o absencii predpísaných náležitostí zmluvy o úvere nesúhlasil. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu nevyjadrila.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

8. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, pretože z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, absentuje aj náležité zhodnotenie skutkového stavu podľa zákonného ustanovenia, ktoré použil, z dôvodu ktorého nie je možné posúdiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a je dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Z citovaného ustanovenia vyplýva predovšetkým požiadavka, aby odôvodnenie rozhodnutia obsahovalo okrem iného jasné a výstižné vysvetlenie toho, ktoré skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti, mal súd za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, tzn. že je povinnosťou súdu do záveru rozsudku o zistenom skutkovom stave veci (skutkovej vety) premietnuť, ktorý záver stručne vyjadruje zistený skutkový stav veci a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie veci. Odvolací súd uvádza, že zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutí je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné.

11. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil iba na stručné konštatovanie, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a v spore nepreukázala, že plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré poskytla žalovanému, možno považovať za bezdôvodné obohatenie, pričom sa vôbec nezaoberala tvrdeniami žalobkyne uvedenými v žalobe, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli strany sporu dňa 19.6.2015, absentujú zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to úroková sadzba, výška splátok istiny, úrokov a poplatkov, trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ako aj nesprávne určenie RPMN. Odvolací súd dodáva, že aby súd mohol o veci rozhodnúť, musí najskôr zistiť skutkový stav, tento zistiť predovšetkým prostredníctvom vykonávaných dôkazov (§ 215 ods. 1 C.s.p.) a následne cez ich hodnotenie podľa svojej úvahy, jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota vážnosti (dôležitosť) a súd určuje, aký význam majú

jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia v konaní; z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nie je možné zistiť, ktorá úvaha vôbec súd prvej inštancie k záveru o zamietnutí žaloby viedla.

12. Prvoinštančný súd vôbec nezobral do úvahy skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor, t.j. spor s ochranou slabšej strany, pričom sa vôbec neriadil ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské spory (§ 290 až § 300 C.s.p.), keď žalobkyňa ako spotrebiteľa pri prvom procesnom úkone ani nepoučil podľa § 292 C.s.p. Zároveň odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskom spore môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a obstará alebo zabezpečí aj bez návrhu taký dôkaz (§ 295 C.s.p.). Nakoľko v prejednávanvej veci ide o spotrebiteľský spor, odvolací súd zdôrazňuje, že ochranu spotrebiteľa možno podriadiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo hendikepu. Ale i tam, kde sa zákonodarca nevydal cestou vedomého zvýhodnenia slabšieho, aby dal prednosť rovnosti faktickej pred formálnou, ponecháva súdom, ktoré pozitívne právo aplikujú, priestor pre riešenie napätia medzi neúplnosťou písaného práva a povahou konkrétneho prípadu cestou aplikácie ústavných princípov v materiálnom poňatí právneho štátu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Ústavný princíp rovnosti sa premieta i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany, a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne, sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východzích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východzích pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je doplňovaný a korigovaný princípom ekvity či spravodlivosti. Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, tak okrem obmedzenia vyplývajúceho z vyššie uvedeného princípu rovnosti prostriedkov možno od dodávateľa očakávať i vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude chovať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného i tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný. Princíp ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade neznamená, že táto nemá žiadne hranice a spotrebiteľ má iba práva a nemá žiadne povinnosti, resp. že dodávateľa je vždy potrebné považovať a priori za nečestného. Spotrebiteľovi však možno ukladať len také povinnosti a zaviazať ho na zaplatenie popri istine takých úrokov, poplatkov či sankcií, ktoré boli dojednané v súlade so zákonom.

13. Žalobkyňa považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli strany sporu dňa 19.6.2015, na základe ktorej jej poskytol žalovaný bezúčelový spotrebiteľský úver v sume X.XXX,- €, za bezúročný a bez poplatkov, keďže nespĺňala náležitosti uvedené v ustanovení § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie sa však týmto tvrdením žalobkyne vôbec nezaoberal a iba stroho skonštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti v

zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (bod 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku), bez bližšieho zdôvodnenia, prečo tvrdenia žalobkyne ohľadne absencie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov a adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, považuje za nedôvodné.

14. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal ani s námietkou žalobkyne o neprimeranej výške úrokovej sadzby, ktorá bola v predmetnej zmluve uvedená vo výške 68,50 %, z dôvodu ktorého považuje zmluvu za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd dodáva, že uvedený úrok výrazne prekračuje priemerné úrokové miery úveroch, ktoré zverejňuje na svojich webových stránkach Národná banka Slovenska. Pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (ku dňu 19.6.2015, kedy bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere), je v kategórii Nové obchody pre domácnosti, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do jedného roka uvedená úroková sadzba s hodnotou 6,86 % ročne.

15. Odvolací súd považoval argumentáciu žalobkyne uvedenú v odvolaní o nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) v zmluve o spotrebiteľskom úvere za dôvodnú, pretože súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.6.2015 je uvedená výška priemernej hodnoty RPMN 20,13 %, pričom v dohode o plnení v splátkach k uvedenej zmluve zo dňa 19.6.2015 nie je výška priemernej hodnoty RPMN uvedená vôbec, je v nej určená iba výška RPMN 302,67 %. Údaj o RPMN je údajom, ktorý zabezpečuje spotrebiteľom ľahšiu orientáciu pri výbere úverových produktov, nakoľko tento údaj by mal zohľadňovať celkovú mieru nákladov, ktoré musí spotrebiteľ vynaložiť na úver po zohľadnení všetkých poplatkov, úrokov a iných nákladov, a preto je výška RPMN jedným z najdôležitejších údajov, ktoré umožňujú spotrebiteľom zorientovať sa pri výbere úverového produktu. Neuvedenie správnej výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké právne účinky, ako keby výška RPMN nebola v zmluve uvedená vôbec.

16. Odvolací súd preto zo všetkých uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p.). Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia s prihliadnutím na skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Civilného sporového poriadku upravujúce spory s ochranou slabšej strany sporu, rozhodnúť vec v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s vyššie uvedenými požiadavkami, vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s. p.

17. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.). Odvolací súd dáva do pozornosti prvoinstančnému súdu, že vo výroku II. napadnutého rozsudku pochybil, keď nesprávne uviedol, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške, pretože podľa ustanovení Civilného sporového poriadku sa najskôr rozhoduje o nároku na náhradu trov konania a po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania súdny úradník samostatným uznesením. Z uvedeného potom vyplýva, že v danej veci napadnutým rozsudkom mal súd prvej inštancie rozhodnúť najskôr o nároku úspešnej strany, v tomto prípade žalovaného, a priznať mu nárok na náhradu trov konania v plnej výške a až následne rozhodnúť o výške náhrady trov konania, ktorú by žalobkyňa bola povinná zaplatiť žalovanému. V novom rozhodnutí sa súd tohto pochybenia vyvaruje.

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).